Ορθόδοξη Εκκλησία και Οικουμενισμός (Αρχ. Ιουστίνος Πόποβιτς (+1979))

Categories : ΒΙΒΛΙΑ

Date : 14 Φεβρουαρίου, 2007

Ο φημισμένος για την αρετή και την αγιότητα του βίου του και για την βαθύνοια της σκέψεώς του σύγχρονός μας Γέροντας Ιουστίνος Πόποβιτς, Σέρβος κληρικός και καθηγητής της Θεολογικής Σχολής Βελιγραδίου, κοιμήθη το 1979 εξόριστος στη γυναικεία Ι. Μονή Αρχαγγέλων Τσέλιε Σερβίας, της οποίας ήταν Πνευματικός, διωκόμενος από το αθεϊστικό καθεστώς της χώρας του. Ο λόγος του, ακραιφνώς Ορθόδοξος, βαθιά θεολογικός και φιλοσοφικός, αποδείχθηκε πολλές φορές προφητικός και αποκαλυπτικός. Συνέλαβε την ουσία του δράματος του αποστατημένου ανθρώπου και υπέδειξε με πειστικότητα τη λύση του δράματος αυτού, που συνίσταται στην επιστροφή του προς την αλήθεια της Θεανθρώπινης κοινωνίας της Ορθόδοξης Καθολικής Εκκλησίας. Κεντρική ιδέα του είναι ότι κάθε ουμανισμός (ευρωπαϊκός ανθρωπισμός) είναι μια μάταιη προσπάθεια του ανθρώπου για τη λύση του δράματός του. Στα χρόνια μας επρόκειτο να επαληθευτούν με τραγικό τρόπο τα λόγια, οι αγωνιώδεις εκκλήσεις και προειδοποιήσεις του προς τους συμπατριώτες του. Ο κοφτερός λόγος του αναφορικά με την κίνηση του Οικουμενισμού (κοινού ονόματος των ψευδοχριστιανισμών της Ευρώπης, όπως εύστοχα σημειώνει), που επιδιώκει την ανάρμοστη ένωση θρησκευτικών δογμάτων και θρησκειών, είναι πολύ χρήσιμος στο να μας εφοδιάσει με Ορθόδοξα κριτήρια ερμηνείας των οικουμενιστικών (διαχριστιανικών και διαθρησκειακών) προκλήσεων των ημερών μας.

Ανθρωπιστικός Οικουμενισμός

Ο Οικουμενισμός είναι κοινόν όνομα δια τους ψευδοχριστιανισμούς, δια τας ψευδοεκκλησίας της Δυτικής Ευρώπης. Μέσα του ευρίσκεται η καρδία όλων των ευρωπαϊκών ουμανισμών (ανθρωπισμών), με επί κεφαλής τον Παπισμόν. Όλοι δε αυτοί οι ψευδοχριστιανισμοί, όλαι οι ψευδοεκκλησίαι, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία αίρεσις παραπλεύρως εις την άλλην αίρεσιν. Το κοινόν ευαγγελικό όνομά των είναι η παναίρεσις. Διατί; Διότι στο διάστημα της ιστορίας οι διάφορες αιρέσεις ηρνούντο ή παραμορφώνουν ιδιώματα τινά του Θεανθρώπου και Κυρίου Ιησού, οι δε ευρωπαϊκές αυτές αιρέσεις απομακρύνουν ολόκληρο τον Θεάνθρωπο και στην θέση του τοποθετούν τον Ευρωπαίον άνθρωπον. Εδώ δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά μεταξύ του Παπισμού, Προτεσταντισμού, Οικουμενισμού και άλλων αιρέσεων, ων το όνομα «λεγεών».
Το ορθόδοξο δόγμα, μάλλον το πανδόγμα περί της Εκκλησίας, απερρίφθη και αντικατεστάθη δια του λατινικού αιρετικού παν-δόγματος περί του πρωτείου και του αλάθητου του πάπα, δηλαδή του ανθρώπου. Εξ αυτής δε της παναιρέσεως γεννήθηκαν και γεννώνται συνεχώς άλλες αιρέσεις: το Filioque, η αποβολή της Επικλήσεως, τα άζυμα, η εισαγωγή της κτιστής χάριτος, το καθαρτήριον πυρ, το θησαυροφυλάκιο των περισσών έργων, η μηχανοποιημένη διδασκαλία περί της σωτηρίας και ως εκ τούτου μηχανοποιημένη διδασκαλία περί της ζωής, ο παποκαισαρισμός, η Ιερά Εξέτασις, τα συγχωροχάρτια, ο φόνος του αμαρτωλού δια την αμαρτία, ο ιησουϊτισμός, η σχολαστική, η καζουιστική, ο μοναρχισμός, ο κοινωνικός ατομικισμός διαφόρων ειδών...
Ο Προτεσταντισμός; Είναι το πλέον πιστό τέκνο του Παπισμού, το οποίον δια της ορθολογιστικής σχολαστικής του πίπτει δια μέσου των αιώνων από την μίαν αίρεσιν στην άλλην αίρεσιν και πνίγεται συνεχώς στα διάφορα δηλητήρια των αιρετικών πλανών του. Προς τούτοις, η παπιστική υψηλοφροσύνη και η «αλάθητος» αφροσύνη βασιλεύει απολυταρχικός και ερημώνει τας ψυχάς των πιστών του. Κατ' αρχήν έκαστος Προτεστάντης είναι ένας ανεξάρτητος πάπας εις όλα τα ζητήματα της πίστεως. Τούτο δε πάντοτε οδηγεί από τον ένα πνευματικόν θάνατον στον άλλον΄ τέλος αυτού του «αποθνήσκειν» δεν υπάρχει, καθ' ότι ο αριθμός των πνευματικών θανάτων του ανθρώπου είναι αναρίθμητος.
Αφού ούτως έχουν τα πράγματα, τότε δια τον παπιστικόν-προτεσταντικόν Οικουμενισμόν με την ψευδοεκκλησίαν του και τον ψευδοχριστιανισμό του δεν υπάρχει διέξοδος από το αδιέξοδόν του, άνευ ολοψύχου μετανοίας ενώπιον του Θεανθρώπου Χριστού και της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας Του. Η μετάνοια είναι το φάρμακο δι' εκάστην αμαρτίαν, φάρμακο δοθέν στον άνθρωπον από τον μόνον Φιλάνθρωπο.
Άνευ της μετανοίας και εισδοχής στην Αληθινή Εκκλησία του Χριστού είναι αφύσικο

και αδιανόητο να ομιλή τις περί της ενώσεως «των Εκκλησιών», περί του διαλόγου της αγάπης, περί της intercommunio (δηλ. διακοινωνίας). Το σπουδαιότερο όλων είναι να γίνη τις «σύσσωμος» το Θεανθρωπίνου σώματος της Εκκλησίας του Χριστού και δια τούτου κοινωνός της ψυχής της Εκκλησίας, του Άγιου Πνεύματος, και κληρονόμος όλων των αιωνίων αγαθών του Θεανθρώπου.

1. Ο σύγχρονος «διάλογος της αγάπης», ο οποίος τελείται υπό τη μορφή γυμνού συναισθηματισμού, είναι στην πραγματικότητα ολιγόπιστη άρνηση του σωτηριώδους αγιασμού του Πνεύματος και της πίστεως της Αλήθειας (Β' Θεσ. 2, 13), δηλαδή της μοναδικής σωτηριώδους «*αγάπης της αληθείας*» (Β' Θεσ. 2, 10). Η ουσία της αγάπης είναι η αλήθεια΄ η αγάπη ζει και υπάρχει αληθεύουσα. Η αλήθεια είναι η καρδιά κάθε θεανθρώπινης αρετής, επομένως και της αγάπης. Και κάθε μία από αυτές κηρύττει και ευαγγελίζεται τον Θεάνθρωπο Κύριο Ιησού ως τον μόνο ο οποίος είναι η σάρκωση και η εικόνα της Θείας Αλήθειας, δηλαδή της Παναλήθειας. Εάν τυχόν υπήρχε περίπτωση να είναι η αλήθεια οτιδήποτε άλλο και όχι ο Θεάνθρωπος Χριστός, τότε αυτή θα ήταν μικρή, ανεπαρκής, πεπερασμένη, θνητή. Τέτοια θα ήταν η αλήθεια, εάν ήταν νόημα, ιδέα, θεωρία, νους, επιστήμη, φιλοσοφία, κουλτούρα, ο άνθρωπος, η ανθρωπότητα, ο κόσμος ή όλοι οι κόσμοι, ή οποιοσδήποτε ή οτιδήποτε ή όλα αυτά μαζί. Η αλήθεια όμως είναι Πρόσωπο και μάλιστα το πρόσωπο του Θεανθρώπου Χριστού, του δεύτερου προσώπου της Αγίας Τριάδος, και ως εκ τούτου είναι αθάνατη και μη πεπερασμένη, αιώνια. Διότι στον Κύριο Ιησού η Αλήθεια και η Ζωή είναι ομοούσιες: η Αλήθεια η αιώνια και η Ζωή η αιώνια (πρβλ. Ιω. 14, 6' 1, 4.17). Εκείνος ο οποίος πιστεύει στον Κύριο Ιησού αυξάνει ακαταπαύστως δια της Αληθείας Του στις θείες της απεραντοσύνες. Αυξάνει με όλο το είναι του, με όλη τη διάνοιά του, με όλη την καρδιά και την ψυχή του. Εν Χριστώ οι άνθρωποι ζούμε «αληθεύοντες εν αγάπη», διότι μόνον έτσι μπορούμε να «*αυξήσωμεν εις Αυτόν τα πάντα, ος εστίν η κεφαλή, ο Χριστός*» (Εφ. 4, 15). Αυτό πραγματοποιείται πάντοτε «*συν πάσι τοις αγίοις*» (Εφ. 3, 18), πάντοτε μέσα στην Εκκλησία και δια της Εκκλησίας, διότι αλλιώς δεν μπορεί ο άνθρωπος να αυξάνει σ' Εκείνον, «*ος εστίν η κεφαλή*» του σώματος της Εκκλησίας, δηλαδή στον Χριστόν.
Ας μην απατούμε τον εαυτό μας. Υπάρχει και ο «διάλογος του ψεύδους», όταν οι διαλεγόμενοι συνειδητά ή ασυνείδητα ψεύδονται ο ένας στον άλλο. Τέτοιος διάλογος είναι οικείος στον «πατέρα του ψεύδους», τον διάβολο, «*ότι ψεύστης εστί και ο πατήρ αυτού*» (Ιω. 8, 44). Οικείος είναι και σ' όλους τους εκούσιους ή ακούσιους συνεργάτες του, όταν αυτοί θελήσουν να πραγματοποιήσουν το «καλό» τους δια του κακού, να φθάσουν στην «αλήθεια» τους με τη βοήθεια του ψεύδους. Δεν υπάρχει «διάλογος της αγάπης» χωρίς τον διάλογο της αλήθειας. Διαφορετικά τέτοιος διάλογος είναι αφύσικος και ψευδής. Γι' αυτό και η εντολή του Αποστόλου ζητεί να είναι «*η αγάπη ανυπόκριτος*» (Ρωμ. 12, 9).
Ο αιρετικο-ουμανιστικός χωρισμός και η διαίρεση της αγάπης και της αλήθειας είναι σημάδι ελλείψεως της θεανθρώπινης πίστεως και της απολεσθείσης πνευματικής θεανθρώπινης ισορροπίας και ορθοφροσύνης. Εν πάση περιπτώσει τούτο δεν ήταν

ποτέ ούτε είναι η οδός των Πατέρων. Μόνο οι Ορθόδοξοι, ριζωμένοι και θεμελιωμένοι «*συν πάσι τοις αγίοις*» στην αλήθεια και στην αγάπη, έχουν και αναγγέλλουν, από την εποχή των Αποστόλων μέχρι σήμερα, αυτή τη θεανθρώπινη σωτηριώδη αγάπη προς τον κόσμο και προς όλα τα κτίσματα του Θεού. Ο γυμνός ηθικιστικός μινιμαλισμός [=μειωμένη χριστιανική ηθική] και ο ανθρωπιστικός ειρηνισμός του σύγχρονου Οικουμενισμού πράττουν μόνο ένα πράγμα: φέρνουν στο φως τις φυματικές ουμανιστικές ρίζες τους, δηλαδή την αρρωστημένη φιλοσοφία τους και την ανθρώπινη, «*κατά την παράδοσιν των ανθρώπων*» (Κολ. 2, 8), ανίσχυρη ηθική τους. Φανερώνουν επί πλέον την κρίση της ανθρωπιστικής πίστεώς τους στην αλήθεια και την δοκητιστική [=μη πραγματική αντίληψη] αναισθησία τους για την ιστορία της Εκκλησίας, δηλαδή για την αποστολική και καθολική συνέχειά της, στην αλήθεια και στη χάρη. Ενώ ο αποστολικός αγιοπατερικός θεονούς και η ορθοφροσύνη ευαγγελίζονται με το στόμα του Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού την εξής αλήθεια της πίστεως: «Η πίστη είναι η βάση των αρετών που ακολουθούν, εννοώ της ελπίδας και της αγάπης, θέτοντας έτσι σαν βάση την αλήθεια με τρόπο ασφαλή» (P.G. 90, c. 1189A).
Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι το αγιοπατερικό μέτρο της αγάπης προς τους ανθρώπους και της σχέσεως προς τους αιρετικούς, που κληρονομήθηκε από τους Αποστόλους, έχει ολοτελώς θεανθρώπινο χαρακτήρα. Τούτο εκφράζουν θεοπνεύστως οι εξής λόγοι του ίδιου Αγίου: «Και δεν τα γράφω αυτά, μη γένοιτο, επειδή θέλω να θλίβονται οι αιρετικοί, ούτε νοιώθοντας χαρά για την κακοποίησή τους, αλλά περισσότερο γιατί χαίρομαι και αγάλλομαι μαζί τους για την επιστροφή τους. Γιατί τί είναι πιο ευχάριστο για τους πιστούς από το να βλέπουν τα διασκορπισμένα παιδιά του Θεού να μαζεύονται όλα μαζί; Ούτε τα γράφω αυτά παρακινώντας σας να δείξετε τη σκληρότητα του Φιλάνθρωπου. Όχι τέτοια μανία! Αλλά τα γράφω αυτά για να σας παρακαλέσω να εκτελείτε και να εφαρμόζετε, με προσοχή και μετά από εξέταση, τα καλά σε όλους τους ανθρώπους και να γίνεσθε τα πάντα σε όλους, ανάλογα με το τι χρειάζεται καθένας τους από εσάς. Και θέλω και εύχομαι να είστε απόλυτα σκληροί και αμείλικτοι μόνο στο να μη συμπράξετε με τους αιρετικούς στη σύσταση και συγκρότηση της φρενοβλαβούς (αιρετικής) δοξασίας τους. Και τούτο διότι εγώ ορίζω ως μισανθρωπία και ως χωρισμό από τη θεία αγάπη την προσπάθεια ενισχύσεως της πλάνης (της αιρέσεως), που έχει ως συνέπεια την ακόμη μεγαλύτερη φθορά εκείνων που έχουν ήδη πέσει σ' αυτήν» (P.G. 91, c. 465C).

2. Η διδασκαλία της Ορθοδόξου Εκκλησίας του Θεανθρώπου Χριστού, που διατυπώθηκε από τους αγίους Αποστόλους, από τους αγίους Πατέρες, από τις αγίες Συνόδους, γύρω από το θέμα των αιρετικών είναι η εξής: οι αιρέσεις δεν είναι Εκκλησία, ούτε μπορούν να είναι Εκκλησία. Γι' αυτό δεν μπορούν οι αιρέσεις να έχουν τα αγία Μυστήρια, ιδιαίτερα το Μυστήριο της Ευχαριστίας, αυτό το Μυστήριο των Μυστηρίων. Γιατί ακριβώς η θεία Ευχαριστία είναι το παν και τα πάντα στην Εκκλησία: δηλαδή είναι και ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Κύριος Ιησούς και η ίδια η Εκκλησία και γενικά κάθε τι που ανήκει στον Θεάνθρωπο.

Η «intercommunio», δηλαδή η διακοινωνία με τους αιρετικούς στα αγία Μυστήρια, ιδιαιτέρως στη θεία Ευχαριστία, είναι η πλέον αναίσχυντη προδοσία του Κυρίου Ιησού Χριστού, η προδοσία του Ιούδα. Πρόκειται μάλιστα περί προδοσίας ολόκληρης της Εκκλησίας του Χριστού, της Εκκλησίας του Θεανθρώπου, της Εκκλησίας της Αποστολικής, της Εκκλησίας της Αγιοπατερικής, της Εκκλησίας της Αγιοπαραδοσιακής, της Εκκλησίας της Μιας και μοναδικής. Εδώ θα πρέπει να σταματήσει κάποιος τον χριστοποιημένο νου του και τη συνείδηση μπροστά σε μερικά άγια γεγονότα, άγια μηνύματα και άγιες εντολές.
Πρώτον, πρέπει να διερωτηθούμε σε πια εκκλησιολογία και σε πια θεολογία με θέμα την Εκκλησία θεμελιώνεται η λεγόμενη «intercommunio»; Γιατί ολόκληρη η Ορθόδοξη Θεολογία της Εκκλησίας γύρω από το θέμα της Εκκλησίας βασίζεται και θεμελιώνεται όχι στην inter-communio (δια-κοινωνία), αλλά στη θεανθρώπινη πραγματικότητα της communio δηλαδή στη θεανθρώπινη Κ ο ι ν ω ν ί α (πρβλ. Α΄ Κορ. 1, 9. 10, 16-17. Β΄ Κορ. 13, 13. Εβρ. 2, 14. 3, 14. Α΄ Ιω. 1, 3), ενώ η έννοια inter-communio, δια-κοινωνία, είναι καθ' εαυτήν αντιφατική και ολότελα αδιανόητη για την Ορθόδοξη καθολική συνείδηση.
Το δεύτερο γεγονός, και μάλιστα ιερό γεγονός της Ορθοδόξου πίστεως, είναι το εξής: Στην Ορθόδοξη διδασκαλία για το θέμα της Εκκλησίας και των αγίων Μυστηρίων, το μόνο και το μοναδικό μυστήριο είναι η ίδια η Εκκλησία, το Σώμα του Θεανθρώπου Χριστού, ούτως ώστε αυτή να είναι και η μόνη πηγή και το περιεχόμενο όλων των θείων Μυστηρίων. Έξω από αυτό το θεανθρώπινο και παμπεριεκτικό Μυστήριο της Εκκλησίας, το Παν-μυστήριο, δεν υπάρχουν ούτε μπορούν να υπάρχουν «μυστήρια»΄ επομένως, και ουδεμία «δια-κοινωνία» (inter-communio) υπάρχει στα Μυστήρια. Ως εκ τούτου μόνο μέσα στην Εκκλησία, στο μοναδικό τούτο Παμμυστήριο του Χριστού, μπορεί να γίνει λόγος για τα Μυστήρια. Γιατί η Εκκλησία η Ορθόδοξη, καθώς είναι το Σώμα του Χριστού, είναι η πηγή και το κριτήριο των Μυστηρίων και όχι το αντίθετο. Τα Μυστήρια δεν μπορούν να αναβιβάζονται πάνω από την Εκκλησία, ούτε να θεωρούνται έξω από το Σώμα της Εκκλησίας.
Ένεκα τούτου, σύμφωνα με το φρόνημα της Καθολικής του Χριστού Εκκλησίας και σύμφωνα με ολόκληρη την Ορθόδοξη Παράδοση, η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν παραδέχεται την ύπαρξη άλλων μυστηρίων έξω απ' αυτήν, ούτε τα θεωρεί ως μυστήρια, μέχρις ότου προσέλθει κάποιος με μετάνοια από την αιρετική «εκκλησία», δηλαδή ψευδοεκκλησία, στην Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού. Μέχρι τότε που μένει κάποιος έξω από την Εκκλησία, χωρίς να έχει ενωθεί μαζί της δια της μετανοίας, μέχρι τότε αυτός είναι για την Εκκλησία αιρετικός και αναπόφευκτα βρίσκεται έξω από τη σωτηριώδη Κοινωνία = communio. Γιατί «*τίς μετοχή δικαιοσύνη και ανομία; τίς δε κοινωνία φωτί προς σκότος;*» (Β' Κορ. 6, 14).
Ο πρωτοκορυφαίος Απόστολος, με την εξουσία που έλαβε από τον Θεάνθρωπο, δίνει εντολή: «*Αιρετικόν ανθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού*» (Τίτ. 3, 10). Εκείνος, λοιπόν, ο οποίος, όχι μόνο δεν παραιτείται από τον «αιρετικόν άνθρωπον» αλλά δίνει σ' αυτόν και τον ίδιο τον Κύριο την θεία Ευχαριστία, αυτός βρίσκεται στην αποστολική και θεανθρώπινη αγία πίστη; Επί πλέον ο αγαπημένος

Μαθητής του Κυρίου Ιησού, Απόστολος της αγάπης, δίνει εντολή: άνθρωπος ο οποίος δεν πιστεύει στη σάρκωση του Χριστού και δεν παραδέχεται την ευαγγελική γι' Αυτόν διδασκαλία ως Θεανθρώπου «*μη λαμβάνετε αυτόν εις οικίαν*» (Β' Ιω. 1, 10).
Ο Κανόνας ΜΕ' των αγίων Αποστόλων βροντοφωνεί: «*Επίσκοπος ή πρεσβύτερος ή διάκονος, αιρετικοίς συνευξάμενος μόνον, αφοριζέσθω΄ ει δε επέτρεψεν αυτοίς, ως κληρικοίς ενεργήσαί τι, καθαιρείσθω*» (Πρβλ. Κανόνα ΛΓ' της εν Λαοδικεία Συνόδου). Η εντολή αυτή είναι σαφής, ακόμη και για τη συνείδηση του κουνουπιού. Δεν είναι έτσι;
Ο Κανόνας ΞΔ' των αγίων Αποστόλων διατάζει: «*Ει τις κληρικός, ή λαϊκός, εισέλθη εις συναγωγήν Ιουδαίων, ή αιρετικών, προσεύξασθαι, και καθαιρείσθω, και αφοριζέσθω*». Και τούτο είναι σαφέστατο και για την πλέον πρωτόγονη συνείδηση.
Ο Κανόνας Μς' των αγίων Αποστόλων:«*Επίσκοπον ή πρεσβύτερον αιρετικών δεξαμένους βάπτισμα ή θυσίαν καθαιρείσθαι προστάττομεν. Τίς γαρ συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαρ; ή τίς μερίς πιστώ μετά απίστου;*». Είναι οφθαλμοφανές και για τους αόμματους ότι η εντολή αυτή ορίζει κατηγορηματικά ότι δεν πρέπει να αναγνωρίζουμε στους αιρετικούς κανένα άγιο Μυστήριο και ότι αυτά πρέπει να τα θεωρούμε ως άκυρα και χωρίς θεία Χάρη.
Ο θεόπνευστος φορέας της αποστολικής και αγιοπατερικής καθολικής Παραδόσεως της Εκκλησίας του Χριστού, ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, ευαγγελίζεται από την καρδιά όλων των αγίων Πατέρων, όλων των αγίων Αποστόλων, όλων των αγίων Συνόδων της Εκκλησίας την εξής θεανθρώπινη αλήθεια: «Ο άρτος και ο οίνος δεν είναι τύπος του Σώματος και Αίματος του Χριστού (μη γένοιτο), αλλά το ίδιο το Σώμα του Κυρίου θεωμένο... Δια μέσου αυτού καθοριζόμενοι ενωνόμαστε με το Σώμα του Κυρίου και με το Πνεύμα Του και γινόμαστε Σώμα Χριστού (=η Εκκλησία)... Και ονομάζεται μετάληψη΄ γιατί δια μέσου αυτής μεταλαμβάνουμε την Θεότητα του Ιησού. Κοινωνία δε ονομάζεται και είναι αληθινά, επειδή δια μέσου αυτής κοινωνούμε με τον Χριστό και μετέχουμε τη σάρκα Του και τη Θεότητά Του. Δια μέσου αυτής κοινωνούμε και ενωνόμαστε μεταξύ μας. Γιατί επειδή μεταλαμβάνουμε από έναν άρτο, όλοι είμαστε ένα Σώμα Χριστού και ένα Αίμα, και γινόμαστε μέλη ο ένας του άλλου, αποτελώντας ένα σώμα (σύσσωμοι) του Χριστού. Γι' αυτό λοιπόν, ας φυλαχτούμε με κάθε τρόπο να μην παίρνουμε μετάληψη αιρετικών, ούτε να τους δίνουμε. Μη δίνετε τα άγια στους σκύλους, λέγει ο Κύριος, ούτε να ρίχνετε τα μαργαριτάρια σας μπροστά στους χοίρους (Ματθ. 7, 6), για να μη γίνουμε συμμέτοχοι στην (αιρετική) κακοδοξία και συνεπώς και στην καταδίκη τους. Γιατί εάν βέβαια η θεία μετάληψη είναι ένωση με τον Χριστό και μεταξύ μας, τότε οπωσδήποτε ενωνόμαστε με τη θέληση μας και με όλους που μεταλαμβάνουν μαζί μας. Γιατί αυτή η ένωση γίνεται με τη θέλησή μας και όχι χωρίς τη γνώμη μας. Γιατί όλοι ένα σώμα είμαστε, επειδή μεταλαμβάνουμε από τον ένα άρτο, όπως λέγει ο θείος Απόστολος» (Ιωάννου Δαμασκηνού, Έκδ. Ορθ. πίστεως 4,13, PG 94, c. 1149. 1152.1153. Πρεβ. Α΄ Κορ. 10, 17).
Ο ατρόμητος ομολογητής των θεανθρωπίνων ορθοδόξων αληθειών (άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης) αναγγέλλει σ' όλους τους ανθρώπους όλων των κόσμων: «Το να κοινωνεί

κανείς από αιρετικό ή ολοφάνερα διαβεβλημένο ως προς τον βίο του, τον αποξενώνει από τον Θεό και τον εξοικειώνει με τον διάβολο» (P.G. 99, c. 1668C). Σύμφωνα με τον ίδιο ο άρτος των αιρετικών δεν είναι «σώμα Χριστού» (P.G. 99, c. 1597A). Γι' αυτό, «Όπως λοιπόν ο θείος άρτος, όταν μετέχουν σ' αυτόν οι Ορθόδοξοι, όλους όσους μετέχουν τους κάνει να αποτελούν ένα σώμα' έτσι ακριβώς και ο αιρετικός (άρτος), καθιστώντας μεταξύ τους κοινωνούς αυτούς που μετέχουν απ' αυτόν, τους εμφανίζει ένα σώμα αντίθετο στον Χριστό» (P.G. 99, c. 1480CD).
Επί πλέον «Η κοινωνία που δίνεται από τους αιρετικούς, δεν είναι κοινός άρτος, αλλά φαρμάκι (=δηλητήριο), που δεν βλάπτει το σώμα αλλά που μαυρίζει και σκοτίζει την ψυχή» (P.G. 99, c.1189C)

***

Ευαγγελικά μηνύματα του μακαριστού Ορθοδόξου Επισκόπου Αχρίδος και Ζίτσης Νικολάου

Στο ταξίδι μας τούτο στον παράδεισο και στον Άδη, ας το τελειώσουμε με τα ευαγγελικά μηνύματα ενός συγχρόνου ισαποστόλου Ορθοδόξου Επισκόπου, όντως Χρυσοστόμου της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Σερβίας, του αειμνήστου Νικολάου Αχρίδος και Ζίτσης (+1956). Ταπεινά και με προσευχή ευχόμαστε, το ευαγγελικό φως των θεόσοφων σκέψεών του να φωτίσει με αγιοπατερικό τρόπο και να διασαφηνίσει τα προβλήματα για τα οποία γίνεται λόγος.

Ο Επίσκοπος Νικόλαος καθώς είναι αγιοπατερικά βυθισμένος στα μυστήρια του ανθρώπινου γένους στέλνει το εξής ευαγγελικό μήνυμα: Ο ένδοξος προφήτης Ησαΐας προφήτευσε τα εξής: «*Όταν αναστή ο Κύριος θραύσαι την γήν... ταπεινωθήσεται το ύψος των ανθρώπων, και υψωθήσεται Κύριος μόνος εν τη ημέρα εκείνη*» (Ησ. 2, 11). Και παλαιότερα σηκώθηκε πολλές φορές ο Κύριος για να συντρίψει τη γη, λόγω του ότι λάτρευαν ανθρώπους αντί γι' Αυτόν, τον μόνο Θεό΄ επειδή είχαν επιβληθεί στην ανθρωπότητα κάποιοι ανθρωποθεοί που ζούσαν με έπαρση. Σηκώθηκε και στις ημέρες μας (**Σημ. Μεταφρ.**: Το εν λόγω μήνυμα του Επισκόπου Νικολάου γράφτηκε κατά το διάστημα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και μάλιστα σ' ένα κελί του Νταχάου της Γερμανίας. Το μήνυμα δημοσιεύεται για πρώτη φορά και μολονότι φέρει επάνω του τα ίχνη των περιστάσεων κάτω από τις οποίες γράφτηκε, εν τούτοις δεν χάνει την

αξία μιας εξαιρετικής πνευματικής μαρτυρίας. Ο επ. Νικόλαος απεβίωσε εξόριστος από την πατρίδα του, βλέποντας με πόνο και θλίψη πως στο τραπέζι της ο Χριστός έχασε ακόμη και την τελευταία θέση. Οι άρχοντές της προτίμησαν την «Ευρώπη» αντί για τον Χριστό), και όντως συνέτριψε όλη τη γη με τη δίκαιη οργή Του να σπάσει την ανθρώπινη έπαρση και να ταπεινώσει την ψευδή υψηλοφροσύνη του ανθρώπου.

Μία τέτοιου είδους επανάσταση του Θεού εναντίον του ανθρώπου συχνά ακολουθούσε την επανάσταση του ανθρώπου εναντίον του Θεού. Οι αιρετικοί λαοί της εποχής μας έδωσαν στον Χριστό και Κύριο την τελευταία θέση στο τραπέζι αυτού του κόσμου, σαν να ήταν ο τελευταίος ζητιάνος, ενώ στις πρώτες θέσεις τοποθέτησαν τους μεγάλους τους άνδρες, τους πολιτικούς, τους λογοτέχνες, τους μυθοποιούς, τους επιστήμονες, τους κεφαλαιούχους, ακόμη και τους τουρίστες και τους ποδοσφαιριστές. Όλα τα βλέμματα των λαών αυτών ήσαν προσηλωμένα σ' αυτούς τους μεγάλους, σ' αυτούς τους μοντέρνους θεούς, ενώ ελάχιστοι έστρεφαν το βλέμμα τους προς τον Χριστό, τον νικητή του θανάτου. Αυτού του είδους την αναίσχυντη επανάσταση των βαπτισμένων, αλλά αιρετικών λαών εναντίον του Υψίστου Θεού, έπρεπε κατ' ανάγκη να την ακολουθήσει η επανάσταση του περιφρονημένου Θεού εναντίον των ανόμων ανθρώπων και λαών. Και όντως σηκώθηκε ο Θεός, για να συντρίψει την γη. Και έγιναν ανήκουστες θλίψεις των λαών της γης μπροστά στα μάτια μας και επάνω στη ράχη μας. Και όχι μόνο αποδείχθηκαν όλοι οι θεοποιηθέντες μεγάλοι των ανθρώπων σβησμένες φλόγες, από τις οποίες κανείς πλέον δεν αναζητούσε θέρμανση, αλλά πραγματοποιήθηκαν και τα όσα λέγει στη συνέχεια ο προφήτης Ησαΐας, σύμφωνα με τα οποία οι άνθρωποι θα κρύβονται «*εις τα σπήλαια και εις σχισμάς των πετρών και εις τας τρώγλας της γης από προσώπου του φόβου Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού*» (Ησ. 2, 19). Δεν επαληθεύθηκε τούτο επακριβώς στον τελευταίο πόλεμο; [εννοεί τον Β' παγκόσμιο πόλεμο]. Δεν έφευγαν οι άνθρωποι μερικών ηπείρων, όπως εξάλλου και στη χώρα μας, στα πέτρινα σπήλαια και στις τρύπες της γης, για να βρουν καταφύγιο για τη ζωή τους από τους Ευρωπαίους σπορείς του θανάτου; Και οι σπορείς αυτοί του θανάτου δεν είναι άλλοι παρά εκείνοι οι ένδοξοι μεγιστάνες, τα είδωλα εκείνα των ανθρώπων, τα οποία καθόντουσαν στο τραπέζι αυτού του κόσμου στις πρωτοκαθεδρίες και περιγελούσαν τον Χριστό ως επαίτη στο τελευταίο σημείο του τραπεζιού...

Ο χριστοφόρος Επίσκοπος [Νικόλαος] ευαγγελίζεται με θλίψη και ελπίδα: Οι βαπτισμένοι αδελφοί μας, που παρασύρθηκαν από τις παπικές και τις λουθηρανικές αιρέσεις, θεώρησαν τους εαυτούς τους σοφότερους από τον Χριστό. Και περιφρόνησαν εμάς τους Ορθοδόξους ως ασόφους και απολίτιστους. Αλλά, στ' αλήθεια, και σ' αυτούς επαληθεύθηκε ο λόγος του απ. Παύλου: «*Φάσκοντες είναι σοφοί εμωράνθησαν*» (Ρωμ. 1, 22). Και τούτο επειδή απέρριψαν την κατά Χριστόν πνευματική σοφία - ο Χριστός περπατάει με ένδυμα ταπεινώσεως και αγάπης- και ντύθηκαν, κατά το παράδειγμα των ειδωλολατρών φιλοσόφων, τη σαρκική και κοσμική σοφία, η οποία είναι γεμάτη από υψηλοφροσύνη και κακία.

«Και άλλαξαν την δόξα του άφθαρτου Θεού με ομοίωμα εικόνας φθαρτού άνθρωπου... και σεβάσθηκαν και λάτρευσαν την κτίση παρά τον Κτίστη...» (Ρωμ. 1, 23. 25). Δηλαδή απέβαλαν όλη την δόξα από τον Χριστό Κύριο και την τοποθέτησαν στους ώμους θνητών ανθρώπων, τους οποίους ανύψωσαν σε νέους Μεσσίες. Τέτοιου είδους αντίληψη για την δόξα αποκόμισαν από την άθεη σοφία τους. Και η έννοια της κουλτούρας και του πολιτισμού σημαίνει γι' αυτούς τον σεβασμό του κτίσματος, δηλαδή της ορατής φύσεως και την λατρεία της μάλλον, παρά την λατρεία του Δημιουργού της΄ οι θνητοί θεοί και η θεοποιημένη φύση! Τούτο είναι προς το παρόν ο τελευταίος σταθμός της δυτικής ανθρωπότητας στον ασυγκράτητο και αιώνιο κατήφορό της από τα ύψη του Χριστού προς τα τάρταρα του Σατανά. Τούτο είναι το αποκορύφωμα της εξισώσεως των ανθρώπων στη Δύση με την παλαιά ειδωλολατρία της Ρώμης και την τωρινή της Ασίας. Αυτοί δημοσιεύουν ετησίως χιλιάδες βιβλία για τη δόξα των μεγάλα ανδρών και προς έπαινο του πολιτισμού τους, και χιλιάδες εφημερίδες εξυπηρετούν καθημερινώς αυτή την εφήμερη και ψευδή δόξα και βρίσκονται στην υπηρεσία του επαίνου των ανθρώπινων έργων, με το υπερδιογκωμένο όνομα του πολιτισμού. Γι' αυτό τους παρέδωσε ο Θεός σε αισχρές ηδονές και πάθη ώστε να βρίσκουν την ικανοποίηση μόνο σ' ότι είναι επίγειο και όχι ουράνιο, και μόνο σ' εκείνο το οποίο προκαλεί στο Διάβολο χαρά και γέλιο, ενώ στους Αγγέλους του Χριστού θρήνο. Οι απολαύσεις τους βρίσκονται στη τέρψη της σάρκας, στην αρπαγή του ξένου (πράγματος), στην καταπάτηση των μικρών και αδυνάτων (ανθρώπων), στην αύξηση των επίγειων αγαθών και την επέκταση του κράτους τους και της εξουσίας τους, στην πονηρή κατάκτηση της ξένης πατρίδας, στις διασκεδάσεις και τους χορούς, στην απόρριψη κάθε θρησκείας ως δεισιδαιμονίας, στην άρνηση του Θεού, στην πλήρη βιολογική ζωή, στην αναίσχυντη αναγνώριση του πιθήκου ως προπάτορα του ανθρώπου, στον καταποντισμό της ανθρωπολογίας σε ζωολογία.

Αλλά ρωτάτε: Θα μπορέσει ποτέ η γενιά αυτή, η πλέον πλανεμένη μέσα στην ιστορία, να επιστρέψει προς την αλήθεια και την τιμιότητα; Θα μπορέσει. Είθε να δώσει ο περιφρονημένος Χριστός να γίνει τούτο όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Πότε όμως θα γίνει τούτο;

Τούτο θα γίνει μόνο τότε, όταν οι δυτικοί αδελφοί μας αρχίσουν να γράφουν χιλιάδες βιβλία ετησίως για την δόξα του Χριστού του Θεού μας. Κι όταν οι χιλιάδες εφημερίδες τους κατ' έτος θα γράφουν επαίνους στις χριστιανικές αρετές και τα χριστιανικά αγαθά έργα, αντί να γράφουν για εγκλήματα και βλασφημίες της θείας Μεγαλειότητας και για το εμπόριο των σαρκικών ενστίκτων. Όταν συντελεσθεί η μεταμόρφωση αυτή, τότε η αιρετική δυτική ανθρωπότητα θα φανεί ενώπιον των ορατών ουρανών ως λουσμένη, καθαρισμένη και ευωδιάζουσα ουράνιο θυμίαμα.

Τότε εμείς οι Ορθόδοξοι θα χαιρόμαστε, διότι θα ανακτήσουμε τους αδελφούς μας που έχουν επιστρέψει.

Τότε οι ειδωλολατρικοί λαοί θα αγαπήσουν τον Χριστό και θα ζητήσουν να καταγραφούν ανάμεσα στα παιδιά Του. Διότι δε θα τους εμποδίζουν πλέον οι χριστιανικοί λαοί, να γίνουν παιδιά του Χριστού.

Τότε δεν θα υπάρχει κακία μεταξύ των ανθρώπων, ούτε πόλεμοι μεταξύ των λαών. Αλλά θα υπάρξει η ειρήνη του Χριστού, που υπερβαίνει τον νου, και η δόξα του Χριστού, όμοια με την οποία δεν υπάρχει ούτε στην παρούσα ζωή ούτε στην αιωνιότητα.

Ο εμπνευσμένος από τον Θεό Επίσκοπος [Νικόλαος] ομολογεί την θεανθρώπινη αλήθεια όταν λέγει: Η ύψιστη ευτυχία για τους ανθρώπους είναι η φανέρωση του Θεού με σάρκα (η ενανθρώπηση)΄ αλλά και η ύψιστη δυστυχία είναι η αποστασία τους απ' Αυτόν τον Θεό και η επιστροφή τους στην υπηρεσία του Σατανά. Η δυστυχία αυτή έχει την αρχή της στους μη Ορθόδοξους δυτικούς λαούς και μάλιστα για δύο λόγους. Η πρώτη αίτια είναι το μίσος εναντίον του (παπικού και προτεσταντικού) αιρετικού ιερατείου, και η δεύτερη, το μίσος εναντίον των Εβραίων. Και τα δύο μίση φύτρωσαν στην καρδιά της δυτικής ανθρωπότητας από το ίδιο σπέρμα. Και το σπέρμα αυτό είναι η προσπάθεια τόσο του [αιρετικού] χριστιανικού κλήρου, όσο και των Εβραίων να κυριαρχήσουν απόλυτα στη ζωή του λαού και του κράτους σε όλες τις κατευθύνσεις. Το μίσος εναντίον ενός τέτοιου κλήρου μεταβλήθηκε σε μίσος κατά της Εκκλησίας, ενώ το μίσος εναντίον των Εβραίων συμπεριέλαβε και τον Κύριο Ιησού ως δήθεν Εβραίο. Στην πραγματικότητα ο Χριστός ήταν Εβραίος από τη μητέρα και από τον λαό στον οποίο φανερώθηκε πρώτα. Εν τούτοις ο ίδιος αυτός λαός πρώτος τον απέρριψε και με φρικτό θάνατο Τον θανάτωσε. Τι, λοιπόν; Εάν κάποιος είναι εναντίον των Εβραίων, πώς μπορεί να είναι κατά του Χριστού, εναντίον του οποίου οι Εβραίοι πολεμούν ήδη δύο χιλιάδες χρόνια; Αλλ’ όπου καρφωθούν τα νύχια του Σατανά, εκεί δεν υπάρχει λογική.
Καθοδηγούμενοι από το μίσος κατά του κλήρου και των Εβραίων, οι δυτικοί λαοί απέρριπταν βαθμιαία τον Χριστό, έως ότου τελευταία Τον απέκλεισαν από όλους τους τομείς και τα ιδρύματα του λαού και του κράτους και περιόρισαν την παραμονή Του μόνο στους ναούς. Από Εκείνον ο οποίος μετά την ένδοξη Ανάστασή Του από τον τάφο είπε: «*εδόθη μοι πάσα εξουσία εν ουρανώ και επί γης*» (Ματθ. 28,18), από Αυτόν οι τυφλωμένοι άνθρωποι αφήρεσαν κάθε εξουσία. Και όχι μόνο τούτο, αλλά και κάθε επιρροή Του επάνω στη γη, στο σχολείο, στην κοινωνία, στην πολιτική, στην τέχνη, στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και τις διεθνείς σχέσεις, στην επιστήμη, στη λογοτεχνία και σ' όλα τα άλλα.
Ο Θεός όμως δεν μυκτηρίζεται. Όσες φορές συμβεί οι άνθρωποι ως φιλοξενούμενοι να γίνουν υπερβολικά αναιδείς στο τραπέζι του Θεού, πρέπει να έλθει η προειδοποίηση εκ μέρους του οικοδεσπότη. Δύο φοβερές προειδοποιήσεις του Θεού στη σημερινή γενιά είναι οι δύο τελευταίοι παγκόσμιοι πόλεμοι, σε διάστημα είκοσι ετών. Ας γονατίσουν οι χριστιανικοί λαοί ενώπιον του προσβεβλημένου Χριστού και ας επιστρέψουν σ' Αυτόν εκείνη την εξουσία, την τιμή και τη δόξα και το σεβασμό, που μόνον σ' Αυτόν ανήκουν. Έτσι να πράττετε και σεις, οι Ορθόδοξοι αδελφοί μου, εάν θέλετε να φυλαχθήτε από τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, τον φοβερότερο και από τους δύο προηγούμενους.

Η αποστολική λύπη του αγίου Επισκόπου ένεκα της Ευρώπης:
Τι είναι η Ευρώπη;
Είναι η επιθυμία και ο πόθος της εξουσίας και της ηδονής και η γνώση. Και τα δύο ανθρώπινα: η ανθρώπινη επιθυμία και ο πόθος και η ανθρώπινη γνώση. Και τα δύο προσωποποιούνται στον πάπα και στον Λούθηρο. Τί είναι λοιπόν η Ευρώπη; Ο πάπας και ο Λούθηρος. Χορτασμένες οι ανθρώπινες επιθυμίες στο έπακρο, και χορτασμένη η ανθρώπινη γνώση στο έπακρο. Ο ευρωπαϊκός πάπας είναι η ανθρώπινη επιθυμία της εξουσίας. Ο ευρωπαϊκός Λούθηρος, είναι η πεισματική απόφαση του ανθρώπου να εξηγηθούν τα πάντα με τον νου του. Ο πάπας ως κυβερνήτης του κόσμου και ο επιστήμονας ως κυρίαρχος του κόσμου. Τούτο είναι η Ευρώπη στον πυρήνα της, οντολογικά και ιστορικά. Το ένα σημαίνει παράδοση της ανθρωπότητας στη φωτιά και το άλλο σημαίνει παράδοση της ανθρωπότητας στο νερό. Και τα δύο: χωρισμό του ανθρώπου από τον Θεό. Γιατί το ένα σημαίνει την άρνηση της πίστεως και το άλλο την άρνηση της Εκκλησίας του Χριστού. Κατ' αυτό τον τρόπο ενεργεί το πονηρό πνεύμα στο σώμα της Ευρώπης ήδη εδώ και μερικούς αιώνες. Ποιός μπορεί να διώξει το πονηρό τούτο πνεύμα από την Ευρώπη; Κανείς, εκτός από Εκείνον, που το όνομά Του έχει σημειωθεί με κόκκινο χρώμα στην ιστορία του ανθρώπινου γένους, ως του μόνου διώκτη των δαιμόνων από τους ανθρώπους. Γνωρίζετε ήδη ποιον εννοώ. Εννοώ τον Κύριο Ιησού Χριστό, τον Μεσσία και Σωτήρα του κόσμου, τον από την Παρθένο γεννηθέντα, από τους Ιουδαίους φονευθέντα, από τον Θεό αναστηθέντα, από τον ουρανό δικαιωθέντα, από τους Αγγέλους δοξασθέντα, δια των Αγίων μαρτυρηθέντα και από τους προγόνους μας οικειωθέντα.
Έως ότου ακολουθούσε η Ευρώπη τον Χριστό ως τον «Ήλιον της δικαιοσύνης», και τους Αποστόλους Του, τους Μάρτυρες, τους Αγίους και τους αναρίθμητους Δικαίους και άλλους που ευαρέστησαν Αυτόν, έως τότε αυτή έμοιασε με πλατεία φωτισμένη από εκατοντάδες και χιλιάδες λαμπάδες, μικρές και μεγάλες. Όταν όμως, η ανθρώπινη επιθυμία και ανθρώπινη σοφία κτύπησαν τον Χριστό σαν δύο φοβεροί άνεμοι, οι λαμπάδες έσβησαν μπροστά στα ανθρώπινα μάτια και επικράτησε το σκοτάδι όπως στους υπόγειους διαδρόμους που έχουν οι τυφλοπόντικες.
Σύμφωνα με την ανθρώπινη επιθυμία κάθε λαός και κάθε άνθρωποι αναζητεί την εξουσία, την τέρψη και την δόξα μιμούμενος τον πάπα της Ρώμης. Σύμφωνα με την ανθρώπινη σοφία κάθε λαός και κάθε άνθρωπος βρίσκει ότι είναι ο σοφότερος όλων και ο αξιότερος όλων των επίγειων αγαθών. Πώς τότε να μην υπάρχουν πόλεμοι μεταξύ των ανθρώπων και των λαών; Πώς να μην υπάρχει αφροσύνη και λύσσα στους ανθρώπους; Πώς να μην υπάρχουν οι αρρώστιες, οι ανομβρίες και οι πλημμύρες, οι όγκοι και οι φυματιώσεις, οι επαναστάσεις και οι πόλεμοι; Όλα αυτά δεν μπορεί να μη γίνονται, όπως δεν γίνεται να μην πυορροεί η γεμάτη από πύον πληγή, και όπως δεν γίνεται να μη βγαίνει δυσωδία από τόπο γεμάτο με ακαθαρσίες. Ο Παπισμός χρησιμοποιεί την πολιτική, επειδή μόνο από αυτή αποκτά κανείς την εξουσία. Ο Λουθηρανισμός χρησιμοποιεί τη φιλοσοφία και την επιστήμη, επειδή νομίζει ότι αυτός είναι ο δρόμος για να αποκτήσει κανείς την σοφία. Έτσι, η

επιθυμία κήρυξε τον πόλεμο κατά της γνώσης και η γνώση κατά της επιθυμίας. Αυτό είναι ο νέος Πύργος της Βαβέλ, αυτό είναι η Ευρώπη. Στην εποχή μας όμως ήλθε μια νέα γενιά Ευρωπαίων, η οποία «πάντρεψε» την επιθυμία με την γνώση δια του αθεϊσμού και απέρριψε και τον πάπα και τον Λούθηρο. Τώρα πλέον ούτε κρύβεται η επιθυμία ούτε επαινείται η σοφία. Η ανθρώπινη επιθυμία και η ανθρώπινη σοφία στεφανώθηκαν στις ημέρες μας και έτσι φθάσανε στον γάμο, ο οποίος δεν είναι ούτε ρωμαιοκαθολικός ούτε λουθηρανικός, αλλά οφθαλμοφανώς και δημοσίως σατανικός. Η σημερινή Ευρώπη δεν είναι πλέον ούτε παπική ούτε λουθηρανική. Είναι υπεράνω και εκτός αυτών. Είναι ολοτελώς επίγεια, χωρίς έστω και τον πόθο να ανεβαίνει στον ουρανό, είτε με το διαβατήριο του αλαθήτου πάπα είτε πάλι με την κλίμακα της προτεσταντικής σοφίας. Αρνείται εντελώς το ταξίδι από αυτόν τον κόσμο. Επιθυμεί να παραμείνει εδώ. Επιθυμεί να είναι ο τάφος της όπου και το λίκνο της. Δεν γνωρίζει περί άλλου κόσμου. Δεν αισθάνεται την ουράνια ευωδία. Δεν βλέπει στον ύπνο της τους Αγγέλους και τους Αγίους. Για την Θεοτόκο δεν θέλει ν’ ακούσει. Η ακολασία την στερεώνει στο μίσος κατά της παρθενίας. Ολόκληρη η πλατεία βρίσκεται βυθισμένη στο σκότος. Όλες οι λαμπάδες είναι σβησμένες. Ω! τι φοβερό σκότος! Ο αδελφός βυθίζει το μαχαίρι στο στήθος του αδελφού, νομίζοντας ότι είναι εχθρός. Αρνείται ο πατέρας τον υιό του και ο υιός τον πατέρα. Ο λύκος είναι πιστότερος φίλος στον λύκο παρά ο άνθρωπος στον άνθρωπο!
Ω! αδελφοί μου! Δεν το βλέπετε όλοι αυτό; Δεν έχετε αισθανθεί το σκοτάδι και το έγκλημα της αντιχριστιανικής Ευρώπης πάνω στο σώμα σας; Προτιμάτε την Ευρώπη ή τον Χριστό; Τον θάνατο ή την ζωή; Αυτά τα δύο έθεσε την παλαιά εποχή ο Μωυσής μπροστά στο λαό του. Κι εμείς αυτά τα δύο θέτουμε μπροστά σας. Να γνωρίζετε: η Ευρώπη είναι ο θάνατος, ο Χριστός είναι η ζωή. Διαλέξτε την ζωή, για να ζήσετε στους αιώνες.

Και ιδού τώρα ο συγκλονιστικός θρήνος του ισαποστόλου Επισκόπου για την **Ευρώπη**:
Ω, αδελφοί μου! Ο 18ος αιώνας είναι ο πατέρας τον 19ου αιώνα, και ο 19ος αιώνας είναι ο πατέρας του 20ού αιώνα. Ο πατέρας ήταν πολύ χρεωμένος. Ο γιος δεν ξόφλησε τα χρέη του πατέρα του, αλλά χρεώθηκε ακόμη περισσότερο, και το χρέος έπεσε στον εγγονό. Ο πατέρας ήταν άρρωστος από βαριά ασθένεια, και ο γιος δεν θεράπευσε την αισχρή ασθένεια του πατέρα του επάνω του, αλλά την άφησε να ξαπλωθεί ακόμη περισσότερο, και αυτή μεταδόθηκε και χτύπησε τον εγγονό τρεις φορές δυνατότερα. Ο εγγονός είναι ο 20ός αιώνας στον οποίο ζούμε.
Ο 18ος αιώνας σήμανε την επανάσταση εναντίον της Εκκλησίας και του ιερατείου του Ρωμαίου ποντίφικα. Ο 19ος αιώνας σήμανε την επανάσταση εναντίον του Θεού. Ο 20ός αιώνας αναγγέλλει την συμμαχία με τον Διάβολο. Τα χρέη μεγάλωσαν και η ασθένεια χειροτέρευσε. Και ο Κύριος είπε ότι επισκέπτεται τις αμαρτίες των πατέρων μέχρι τρίτη και τέταρτη γενιά. Δεν βλέπετε ότι ο Κύριος επισκέφθηκε τους εγγονούς για τις αμαρτίες των παππούδων Ευρωπαίων; Δεν βλέπετε το μαστίγιο

επάνω στους εγγονούς για τα ανεξόφλητα χρέη των παππούδων;
Ο βασιλιάς αντίχριστος αποτελεί την αρχή του 19ου αιώνα. Ο πάπας, αντίχριστος, αποτελεί την μέση του ίδιου αιώνα. Οι φιλόσοφοι της Ευρώπης, αντίχριστοι (από το φρενοκομείο), αποτελούν το τέλος του ίδιου αιώνα: Ναπολέων ο Βοναπάρτης, ο (πάπας) Πίος, ο (φιλόσοφος) Νίτσε. Τρία μοιραία ονόματα των τριών μεγαλυτέρων αρρώστων της κληρονομημένης ασθένειας.
Είναι, άραγε, αυτοί οι νικητές του 19ου αιώνα; Όχι! Αυτοί είναι οι φορείς της βαριάς ασθένειας οι οποίοι την κληρονόμησαν από τον 18ο αιώνα. Οι μεγαλύτεροι άρρωστοι! Ο καίσαρας, ο ποντίφικας και ο φιλόσοφος... και μάλιστα όχι στην αρχαία ειδωλολατρική Ρώμη, αλλά στην καρδιά της βαπτισμένης Ευρώπης! Δεν είναι αυτοί οι νικητές, αλλ' οι πλέον νικημένοι. Όταν ο Βοναπάρτης γέλασε μπροστά στους αγίους ναούς του Κρεμλίνου, και όταν ο Πίος ανακηρύχθηκε αλάθητος, και όταν ο Νίτσε ανακοίνωσε δημοσίως την λατρεία του στον Αντίχριστο, τότε σκοτίστηκε ο ήλιος στον ουρανό. Και όχι ένας ήλιος, αλλά εάν θα υπήρχαν χίλιοι, θα σκοτίζονταν όλοι από την θλίψη και την αισχύνη. Γιατί, ιδού θαύμα που δεν είδε ποτέ άλλοτε ο κόσμος: ο άθεος βασιλιάς, ο άθεος ποντίφικας, ο άθεος φιλόσοφος. Στην εποχή του Νέρωνα, τουλάχιστον ένας δεν ήταν άθεος, ο φιλόσοφος. Ο 18ος αιώνας είναι ο αιώνας του Πιλάτου: καταδίκασε τον Χριστό σε θάνατο. Ο 19ος αιώνας είναι ο αιώνας του Καϊάφα: ανασταύρωσε τον Χριστό. Ο 20ός αιώνας είναι ο αιώνας του Συνεδρίου, που αποτελείται από τους βαπτισμένους και από τους αβάπτιστους Ιούδες. Το Συνέδριο τούτο διακήρυξε ότι ο Χριστός είναι για πάντα νεκρός και ότι δεν αναστήθηκε. Γιατί, τότε, απορείτε, αδελφοί, που ήλθαν ανήκουστα μαστίγια στην ευρωπαϊκή ανθρωπότητα, μαστίγια μέχρι τον μυελό των οστών, από τις επαναστάσεις και τους πολέμους;
Ποιος είναι τότε ο νικητής, αν όχι ο καίσαρας, ο ποντίφικας και ο φιλόσοφος της αποχριστιανικοποιημένης Ευρώπης;

[...]

Ο φιλόχριστος άγιος Επίσκοπος λέγει τα εξής για τον θεοκτόνο ειδωλολατρικό **πολιτισμό της Ευρώπης**:
Εάν θα είχε μείνει η Ευρώπη χριστιανική, θα καυχιόταν για τον Χρίστο και όχι για τον πολιτισμό της. Και οι μεγάλοι λαοί της Ασίας και της Αφρικής, αβάπτιστοι, βέβαια, αλλά με έφεση και τάση πνευματική, θα μπορούσαν να το κατανοήσουν αυτό και να το εκτιμήσουν. Γιατί και οι λαοί αυτοί καυχώνται ο καθένας για την πίστη του, για την θεότητά του, για τα θρησκευτικά βιβλία του: ο ένας για το Κοράνιο, ο άλλος για τις Βέδες και ούτω καθεξής. Δεν καυχώνται λοιπόν για τα έργα των χειρών τους, για τον πολιτισμό τους, αλλά για κάτι το οποίο θεωρούν ανώτερο από

τον εαυτό τους, μάλλον για κάτι το ύψιστο στον κόσμο. Μόνον οι λαοί της Ευρώπης δεν καυχώνται για τον Χριστό και για το Ευαγγέλιό Του, αλλά για τις επικίνδυνες μηχανές τους και τα ευτελή προϊόντα των χειρών τους, δηλαδή για τον πολιτισμό και την κουλτούρα τους. Το αποτέλεσμα αυτής της ευρωπαϊκής αυτοκαυχήσεως με την περιβόητη «κουλτούρα», είναι το μίσος όλων των μη χριστιανικών λαών εναντίον του Χριστού και του Χριστιανισμού. Μισώντας το μικρό μίσησαν και το πιο μεγάλο. Μισώντας τα ευρωπαϊκά προϊόντα και τους ανθρώπους, μίσησαν και τον ευρωπαϊκό Θεό. Αλλά, αλίμονο, αυτό δεν πονά την Ευρώπη, ούτε την στενοχωρεί. Εξάλλου, η ίδια η Ευρώπη μίσησε πρώτη από όλους και απέρριψε τον Θεό της. Σ' αυτή την καθόλα επίζηλη θέση έφερε την Ευρώπη η λανθασμένη εξέλιξή της, κάτω από την επίδραση μιας λανθασμένης Εκκλησίας, στη διάρκεια των τελευταίων εννιακοσίων χρόνων. Δεν ευθύνονται γι’ αυτό οι λαοί της Ευρώπης΄ ευθύνη έχουν οι πνευματικοί οδηγοί των λαών. Δεν ευθύνεται το ποίμνιο, αλλ' οι ποιμένες του.
Το κανονικό θα ήταν να καυχιέται η Ευρώπη για τον Χριστιανισμό ως την πλέον πολύτιμη κληρονομιά και την πλέον μεγάλη αξία της. Αυτό θα γινόταν -όπως είχε γίνει στους πρώτους μετά Χριστό αιώνες- εάν η Ευρώπη ήταν ομώνυμη με τον Χριστιανισμό, εάν ταυτιζόταν με τον Χριστιανισμό. Δοξολογία του Χριστού και κήρυγμα για τον Χριστό, αυτή ήταν η από τον Θεό ορισμένη αποστολή της ευρωπαϊκής ηπείρου. Εκτός από τον Χριστιανισμό δεν έχει τίποτε άλλο, για να καυχηθεί η Ευρώπη. Χωρίς τον Χριστιανισμό η Ευρώπη είναι ο φτωχότερος επαίτης και ο πλέον αναίσχυντος εκμεταλλευτής του κόσμου τούτου.

Ο χριστοφώτιστος Επίσκοπος λέγει μια πικρή αλήθεια για την **ευρωπαϊκή παιδεία**:
Το σχολείο της Ευρώπης έχει αποχωριστεί από την πίστη στον Θεό. Σ' αυτό έγκειται η μεταστροφή της σε δηλητηριάστρια, σ' αυτό έγκειται και ο θάνατος της ευρωπαϊκής ανθρωπότητας. Στους ειδωλολατρικούς πολιτισμούς δεν χωριζόταν ποτέ η επιστήμη από την θρησκεία, μολονότι η θρησκεία ήταν εσφαλμένη και μωρή. Τούτο συνέβη μόνο στην Ευρώπη. Σ' εκείνη την Ευρώπη που δέχθηκε την πλέον τέλεια πίστη. Όμως, λόγω της συγκρούσεώς της με τους εκκλησιαστικούς ταγούς, κάκιωσε η Ευρώπη και απέρριψε την τέλεια πίστη και κράτησε την τέλεια επιστήμη. Ω, αδελφοί μου, απέρριψε την θεία γνώση και δέχθηκε την ανθρώπινη άγνοια! Πόσο μεγάλη μωρία και πόσο σκότος!

Ο θεόφρων άγιος Επίσκοπος λέγει τα εξής για την**εκούσια τύφλωση της δυτικής ανθρωπότητας**:
Η Δύση μωράνθηκε. Σ' αυτό έγκειται η αισχύνη και η παραφροσύνη της. Στην χριστιανική εποχή, όταν η Δύση ήταν Ορθόδοξη έβλεπε με το πνεύμα και θεωρούσε με τον νου. Αλλά καθ' όσον απομακρυνόταν όλο και περισσότερο από την χριστιανική αλήθεια και αρετή, η πνευματική όρασή της μίκραινε όλο και περισσότερο, έως ότου σκοτίστηκε ολότελα στον 20ο αιώνα. Τώρα της έμειναν μόνο οφθαλμοί για την

παρατήρηση αισθητών αντικειμένων.
Αυτή (ή Δύση) έχει εξοπλίσει τους σωματικούς οφθαλμούς με πολλές εξαιρετικές μηχανές, για να μπορεί καλύτερα και ακριβέστερα να βλέπει τον αισθητό κόσμο, την μορφή και το χρώμα των αισθητών πραγμάτων και των όντων, τον αριθμό, το μέτρο και την απόστασή τους. Παρατηρεί με το μικροσκόπιο και βλέπει μικρά σκουλήκια, μικρόβια, όπως κανείς ποτέ άλλοτε. Παρατηρεί με το τηλεσκόπιο και βλέπει τα άστρα σαν να βρίσκονται πάνω από την καπνοδόχο, όπως κανείς ποτέ άλλοτε τα έβλεπε. Εδώ σταματά και μέχρις εδώ φθάνει η όρασή της. Όσον αφορά την νοερή θεωρία και την πνευματική διόραση στον κρυμμένο πυρήνα των πραγμάτων και στο νόημα και την σημασία όλης της δημιουργίας στο μέγα τούτο σύμπαν γύρω μας, ως προς τούτο, ω! αδελφοί μου, η δυτική ανθρωπότητα είναι σήμερα πιο τυφλή από την μουσουλμανική Αραβία και από την βραχμανική Ινδία και από το βουδιστικό Θιβέτ και από την πνευματιστική Κίνα. Πράγματι, ο Χριστός δεν είδε μεγαλύτερη ντροπή απ' αυτήν στις δύο περασμένες χιλιετίες: οι βαπτισμένοι άνθρωποι να είναι πιο τυφλοί από τους αβάπτιστους!
Για αυτό ότι έλεγε ο απόστολος Παύλος προς τους βαπτισμένους Γαλάτες, το ίδιο θα έλεγε σήμερα για την ξεκουτιασμένη και γερασμένη Δύση. Να τι έγραφε προς τους Γαλάτες: «*Ω ανόητοι Γαλάται, τίς υμάς εβάσκανε τη αληθεία μη πείθεσθαι, οις κατ' οφθαλμούς Ιησούς Χριστός προεγράφη εν υμίν εσταυρωμένος;... Ούτως ανόητοι εστε; εναρξάμενοι πνεύματι, νυν σαρκί επιτελείσθε;*» (Γαλ. 3, 1.3) [=Ανόητοι Γαλάτες, ποιός σας βάσκανε και δεν πείθεσθε στην αλήθεια, εσείς που με το κήρυγμα της πίστεως μπροστά στα μάτια σας ζωγραφίστηκε ο Ιησούς Χριστός σταυρωμένος;...Τόσο ανόητοι είστε; Κάνοντας αρχή με το Άγιο Πνεύμα, τώρα καταλήγετε στη σάρκα;]. Και η Ευρώπη κάποτε είχε αρχίσει εν πνεύματι, τώρα όμως τελειώνει με την σάρκα, δηλαδή με την σαρκική όραση, με την σαρκική κρίση, με τις σαρκικές επιθυμίες, με τις σαρκικές κατακτήσεις, σαν να την βάσκανε κάποιος!
Όλη η ζωή της κινείται στις ημέρες μας σε δύο διαστάσεις: στο πλάτος και στο μήκος. Δεν γνωρίζει τίποτα ούτε για το βάθος ούτε για το ύψος. Γι αυτό και αγωνίζεται για την γη, για τον χώρο, για την επέκταση. Για τον χώρο, και μόνο για τον χώρο!
Να από που έρχεται ο ένας πόλεμος πίσω από τον άλλο, η μία φρίκη πίσω από την άλλη. Γιατί ο Θεός δεν δημιούργησε τον άνθρωπο να είναι μόνο ζώο στον χώρο, αλλά για να εισχωρεί με τον νου του στο βάθος των μυστηρίων, και με την καρδιά να ανέρχεται προς το θείον ύψος. Ο πόλεμος για την γη είναι πόλεμος εναντίον της αλήθειας.
Και ο πόλεμος εναντίον της αλήθειας είναι πόλεμος εναντίον της θείας και της ανθρώπινης φύσεως.
Ω πίκρες πικρότερες και από την χολή! Πόσο οι άνθρωποι πάσχουν, πόσο βασανίζονται και πόσα θυσιάζουν για το πρόσκαιρο και απατηλό επίγειο βασίλειο! Εάν έστω και το ένα εκατοστό από αυτά τα βάσανα και τις θυσίες το υπέφεραν για την ουράνια βασιλεία, ο πόλεμος στη γη θα είχε γίνει γι αυτούς μέχρι δακρύων γελοίος. Στον Χριστό δίνουν με δυσκολία το «δίλεπτο», ενώ στην «εκκλησία» του

Μολώχ-σατανά δίνουν όλη την περιουσία και όλα τα τέκνα τους!
Ας κάνει τον σταυρό της η Ευρώπη και ας ακολουθήσει τον Χριστό. Ας μνημονεύσει την Παναγία Θεοτόκο και τους δώδεκα μεγάλους Αποστόλους και θα πέσουν τα λέπια από τους οφθαλμούς της. Και θα γίνει πάλι όμορφη όπως ήταν στα πρώτα χίλια χρόνια η Ορθόδοξη Ευρώπη του Χριστού. Τότε και αυτή θα είναι ευτυχισμένη, και εμείς μαζί της. Και θα χαρούν τότε οι κλαίοντες λαοί της Ευρώπη και θα ψάλλουν μαζί μας την αιώνια δοξολογία στον Θεό: «Άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ο ουρανός και η γη της δόξης Σου». Αμήν

Ο χριστοταπεινός Επίσκοπος (Νικόλαος) λέγει **για τους υπερήφανους λαούς της Ευρώπης**:
Οι φίλαρχοι και υπερήφανοι λαοί της Ευρώπης δεν αναγνωρίζουν ποτέ το σφάλμα τους. Έχουν χάσει την έννοια της αμαρτίας, της αμαρτίας και της μετανοίας. Για κάθε κακό στον κόσμο, την ευθύνη έχει άλλος, αυτοί ποτέ. Πώς θα γινόταν να διαπράξουν αυτοί αμαρτία, αφού κάθισαν στο θρόνο του Θεού και ανακήρυξαν τους εαυτούς τους αλάθητους θεούς! Πρώτα ανακήρυξε τον εαυτό του αλάθητο ο θρησκευτικός τους ηγέτης, ο πάπας. Το παράδειγμά του, και σε πείσμα του, το ακολούθησαν οι άρχοντες και οι βασιλείς της Δύσεως. Όλοι (στη Δύση) ανακηρύχθηκαν αλάθητοι, και αυτοί που φορούν τον Σταυρό και αυτοί που φέρουν την μάχαιρα.

Ο φιλόχριστος Επίσκοπος λέγει για την **δίκη μεταξύ του Χριστού και της Ευρώπης**:
Εάν θα μπορούσε η ιστορία των τριών τελευταίων αιώνων -δεκάτου ογδόου, δέκατον ενάτου και εικοστού- να ονομασθεί με ένα ορθό κατάλληλο όνομα, τότε δεν υπάρχει ορθότερο από την ονομασία: «Πρακτικά της δίκης μεταξύ της Ευρώπης και του Χριστού». Γιατί στα τελευταία τριακόσια χρόνια δεν έχει συμβεί τίποτε στην Ευρώπη που να μην είχε σχέση με τον Χριστό τον Θεό μας. Στην δίκη αυτή μεταξύ του Χριστού και της Ευρώπης, στην πραγματικότητα συμβαίνουν τα εξής:
Ο Χριστός λέγει στην Ευρώπη ότι βαπτίσθηκε στο δικό Του όνομα και πρέπει να παραμείνει πιστή σ' Αυτόν και στο Ευαγγέλιό Του.
Σ' αυτό απαντά η υπόδικη Ευρώπη:
Όλες οι θρησκείες είναι ίσες. Μας το είπαν οι Γάλλοι εγκυκλοπαιδιστές. Και κανείς δεν μπορεί να σε εξαναγκάσει να πιστεύεις τούτο ή εκείνο.
Η Ευρώπη ανέχεται όλες τις θρησκείες ως δεισιδαιμονίες, εξαιτίας των ιμπεριαλιστικών της συμφερόντων, η ίδια όμως δεν κρατάει καμία θρησκεία. Όταν πραγματοποιήσει τους πολιτικούς σκοπούς της, τότε αυτή θα «ξεκαθαρίσει» σύντομα τους λογαριασμούς της με όλες τις προλήψεις του λαού.
Ο Χριστός ρωτά με λύπη:
Πώς μπορείτε εσείς οι άνθρωποι να ζείτε μόνο με τα ιμπεριαλιστικά, υλικά

συμφέροντα, δηλαδή με την ζωώδη μόνο επιθυμία για την σωματική τροφή; Εγώ ήθελα να σας κάμω Θεούς και υιούς Θεού και σεις φεύγετε και επιδιώκετε να εξισωθείτε με τα υποζύγια.
Σ' αυτό απαντά ή Ευρώπη:
Εσύ είσαι καθυστερημένος. Στην θέση του Ευαγγελίου σου βρήκαμε την βιολογία και την ζωολογία. Τώρα γνωρίζουμε ότι δεν είμαστε δικοί σου απόγονοι και του ουρανίου πατέρα σου, αλλά απόγονοι των ουραγκοτάγκων και των γοριλών, δηλαδή του πιθήκου. Εμείς τώρα τελειοποιούμαστε για να γίνουμε θεοί. Γιατί δεν παραδεχόμαστε άλλους θεούς εκτός από εμάς.
Σ' αυτό ο Χριστός λέγει:
Εσείς είσθε περισσότερο σκληροτράχηλοι από τους αρχαίους Εβραίους. Εγώ σας σήκωσα από το σκοτάδι της βαρβαρότητας στο ουράνιο φως, και σεις πηγαίνετε πάλι πίσω στο σκοτάδι, όπως το βουβάλι στη λάσπη. Εγώ έχυσα το αίμα μου για χάρη σας. Εγώ σας έδειξα την αγάπη μου, όταν όλοι οι Άγγελοί μου απέστρεφαν τα πρόσωπά τους μη μπορώντας να υποφέρουν την δυσωδία σας, δυσωδία του Άδη. Όταν λοιπόν εσείς ήσασταν σκοτάδι και δυσωδία, ήμουν ο μόνος που στάθηκα να σας καθαρίσω και να σας φωτίσω. Να μην είσθε λοιπόν τώρα άπιστοι, γιατί θα επιστρέψετε πάλι σ' εκείνον τον ανυπόφορο ζόφο και τη δυσωδία.
Σ' αυτό η Ευρώπη φωνάζει περιπαικτικά:
Φύγε από μας. Δεν σε αναγνωρίζουμε. Εμείς ακολουθούμε την ελληνική φιλοσοφία και τον ευρωπαϊκό πολιτισμό και την κουλτούρα, θέλουμε ελευθερία. Εμείς έχουμε τα πανεπιστήμια. Η επιστήμη είναι το οδηγητικό μας αστέρι. Το σύνθημά μας είναι: ελευθερία, αδελφοσύνη, ισότητα. Ο νους μας είναι ο θεός των θεών. Εσύ είσαι Ασιάτης. Εμείς σε αρνούμαστε. Εσύ είσαι μόνο ένας παλαιός μύθος των γιαγιάδων και των παππούδων μας.
Τότε ο Χριστός με δάκρυα στα ματιά Του λέγει:
Ιδού εγώ φεύγω, αλλά εσείς θα δείτε. Αφήσατε την οδό του Θεού και ακολουθήσατε την σατανική οδό. Η ευλογία και η ευτυχία αφαιρέθηκαν από σας. Στο χέρι μου βρίσκεται η ζωή σας, γιατί εγώ σταυρώθηκα για σας. Παρά ταύτα δεν θα σας τιμωρήσω εγώ, αλλά οι αμαρτίες σας και η αποστασία σας από έμενα τον Σωτήρα σας. Εγώ φανέρωσα την αγάπη του Πατέρα μου προς όλους τους ανθρώπους και ήθελα με αγάπη να σας σώσω όλους.
Τότε λέγει η Ευρώπη:
«Ποιά αγάπη; Ρωμαλέο και ανδρικό μίσος εναντίον όλων εκείνων που δεν συμφωνούν με μας, τούτο είναι το πρόγραμμά μας. Η αγάπη σου είναι μόνο ένα παραμύθι. Στη θέση τον παραμυθιού αυτού εμείς σηκώσαμε σημαία: εθνικισμού και διεθνισμού, ετατισμού [κρατισμού] και προοδευτισμού, εξελιξαρχίας, ωκεανισμού και κουλτουρισμού. Σε τούτο βρίσκεται η σωτηρία μας. Εσύ φύγε από μας».
Αδελφοί μου, η συζήτηση τελείωσε στις μέρες μας. Ο Χριστός απομακρύνθηκε από την Ευρώπη, όπως κάποτε από την χώρα των Γαδαρηνών, όταν το ζήτησαν οι Γαδαρηνοί. Μόλις όμως έφυγε Αυτός, ήλθε πόλεμος, οργή, τρόμος και φρίκη, κατάρρευση, καταστροφή. Επέστρεφε στην Ευρώπη ο προχριστιανικός βαρβαρισμός,

εκείνος των Αβάρων, των Ούννων, των Λογγοβαρδών, των Αφρικανών, μόνον ότι τώρα ήταν εκατό φορές φρικωδέστερος. Ο Χριστός πήρε το Σταυρό Του και την ευλογία Του και απομακρύνθηκε. Έμεινε ζόφος και δυσωδία. Και σεις τώρα αποφασίστε με ποιόν θα πάτε, ποιον θα ακολουθήσετε: την σκοτεινή και δυσώδη Ευρώπη ή τον Χριστό;

Ο ισαπόστολος ευαγγελιστής λέγει για την «**Λευκή Δαιμονία**», **δηλαδή για την Ευρώπη**:
Τι νομίζετε εσείς για την Ευρώπη; Η Αφρική και η Ασία ονομάζουν τους Ευρωπαίους, «λευκούς δαίμονες». Επομένως, θα μπορούσαν να ονομάσουν την Ευρώπη «Λευκή Δαιμόνια», θα την ονόμαζαν «Λευκή», από το χρώμα του δέρματος, και «Δαιμονία» από την μαυρίλα της ψυχής της. Διότι η Ευρώπη αρνήθηκε τον μόνο αληθινό Θεό και δέχθηκε τον θρόνο και την στάση των Ρωμαίων καισάρων. Και όπως έκαναν οι Ρωμαίοι καίσαρες πριν από την καταστροφή της Ρώμης, έτσι και αυτή διακήρυξε προς όλους τους λαούς της γης ότι ο καθένας μπορεί να προσκυνεί τους Θεούς του όπως ξέρει και γνωρίζει, η Ευρώπη θα το ανέχεται τούτο, αυτοί όμως έχουν το χρέος να την προσκυνούν ως ύψιστη θεότητα, είτε υπό το όνομα Ευρώπη είτε υπό το όνομα Πολιτισμός.
Έτσι, αδελφοί μου, εμφανίστηκε σαν βρυκόλακας στις μέρες μας, η σατανική Ρώμη, εκείνη η Ρώμη πριν από τον Μέγα Κωνσταντίνο, που καταδίωκε με φωτιά και μαχαίρι τους Χριστιανούς και εμπόδιζε τον Χριστό [τον Χριστιανισμό] να εισέλθει στην Ευρώπη. Μόνο που η Λευκή Δαιμονία έχει πέσει σε βαρύτερη ασθένεια από την αρχαία Ρώμη. Διότι, εάν η ειδωλολατρική Ρώμη, βασανιζόταν από ένα δαίμονα, η Λευκή Δαιμονία βασανίζεται από επτά πονηρά πνεύματα, χειρότερα από εκείνο τον δαίμονα της Ρώμης. Ιδού, λοιπόν, η νέα ειδωλολατρική Ρώμη, ιδού νέο μαρτύριο για τον Χριστιανισμό. Να είστε έτοιμοι για μαρτύριο για τον Χριστό εκ μέρους της Λευκής Δαιμονίας.
Η νέα ειδωλολατρική Ευρώπη δεν καυχάται για καμία θεότητα που βρίσκεται πάνω από τον εαυτό της. Αυτή καυχάται μόνο για τον εαυτό της, για τη σοφία της, για τον πλούτο της, για τη δύναμή της. Φουσκωμένο μπαλόνι είναι σχεδόν έτοιμο να εκραγεί, δίνοντας αφορμή για γέλιο στην Αφρική και την Ασία΄ ώριμος όγκος έτοιμος να ανοίξει, να γεμίσει το σύμπαν με τη δυσωδία του. Αύτη είναι η σημερινή αντιχριστιανική Ευρώπη, η Λευκή Δαιμονία.
Η Ευρώπη ζει στο φαύλο κύκλο των εφευρέσεων. Όποιος παρουσιαστεί με νέα εφεύρεση ανακηρύσσεται μεγαλοφυΐα. Όποιος πάλι περιγράφει τις εφευρέσεις των άλλων, ανακηρύσσεται διδάκτωρ επιστημών. Οι εφευρέσεις της Ευρώπης είναι πολυάριθμες, σχεδόν αναρίθμητες. Καμία όμως από τις εφευρέσεις αυτές δεν κάνει τον άνθρωπο καλύτερο, τιμιότερο και περισσότερο φωτισμένο. Η Ευρώπη στα τελευταία χίλια χρόνια δεν έχει εμφανισθεί ούτε καν μία φορά με μία και μοναδική εφεύρεση στον πνευματικό και ηθικό τομέα, αλλά αποκλειστικά και μόνο στον υλικό τομέα. Οι εφευρέσεις της Ευρώπης οδήγησαν την ανθρωπότητα στο χείλος της

καταστροφής. Την οδήγησαν στο άνευ προηγουμένου -στην ιστορία του Χριστιανισμού- πνευματικό σκοτάδι και την τρομακτική βαθμιαία καταστροφή. Διότι η Ευρώπη όλες τις εφευρέσεις της, δεν γνωρίζουμε αν από δική της εχθρική (κακή) διάθεση ή από επιρροή των Εβραίων, τις έχει στρέψει εναντίον του Χριστού.
Όταν εφευρέθηκε το τηλεσκόπιο για την παρατήρηση των μακρινών αστέρων, οι Ευρωπαίοι επιστήμονες το ερμήνευσαν εις βάρος του Ευαγγελίου του Χριστού.
Όταν εφευρέθηκε το μικροσκόπιο, πάλι σαρκασμός και χλευασμός για τον Χριστό.
Όταν εφευρέθηκε το τραίνο, η ατμομηχανή, η τηλεγραφία και το τηλέφωνο, όλος ο αέρας αντηχούσε από την ευρωπαϊκή αυτοκαύχηση εις βάρος του Θεού και του Χριστού Του.
Όταν είχαν επινοήσει οι άνθρωποι μηχανές για το ταξίδι στις θάλασσες, για το πέταγμα στον αέρα, για τη συνομιλία από μεγάλες αποστάσεις, τότε φάνηκε ο Χριστός στην Ευρώπη ότι είναι τόσο άχρηστος και καθυστερημένος, όσο και οι αιγυπτιακές μούμιες. Όλες όμως τις εφευρέσεις της στο διάστημα των τελευταίων διακοσίων ετών, η Ευρώπη τις έχει χρησιμοποιήσει για την αυτοκτονία της στους παγκοσμίους πολέμους, για το έγκλημα, για το μίσος, για το γκρέμισμα, για την απάτη, για τον εκβιασμό, για την βεβήλωση των ιερών και οσίων των λαών, για το ψέμα, τις ατιμίες, τις ακολασίες και την αθεΐα σ' ολόκληρο τον κόσμο. Αλλά στην πραγματικότητα, η Ευρώπη κανέναν άλλο δεν εξαπάτησε, εκτός από τον εαυτό της. Οι μη χριστιανικοί λαοί έχουν καταλάβει τι εστίν Ευρώπη, τι προσφέρει και τι θέλει, για τούτο και την ονόμασαν «Λευκή Δαιμονία».
Άκουσε τι λέγει ο προφητάναξ Δαβίδ: «*Ούτοι εν άρμασι και ούτοι εν ίπποις, ημείς δε εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα*» (Ψαλμ. 19, 8). Οι καυχησιολόγοι εκείνοι θα νυστάξουν στα προσκέφαλα της ψεύτικης δόξας τους και εμείς θα αφυπνισθούμε και θα επανέλθουμε στην προηγούμενη καλή μας κατάσταση. Ο δε απόστολος Παύλος φωνάζει ακόμη πιο δυνατά: Άνθρωπε, «*τι έχεις ο ουκ έλαβες; ει δε και έλαβες τί καυχάσαι ως μη λαβών;*» (Α' Κορ. 4, 7). Γνώριζε ότι όλες οι εφευρέσεις βρέθηκαν στο κτήμα του Θεού, ενώπιον των οφθαλμών του Θεού, και μάθε τη ντροπή και την τιμιότητα!

(Από το βιβλίο του πατρός Ιουστίνου Πόποβιτς «Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ», σελ. 224-255, Έκδοσις Ιεράς Μονής Αρχαγγέλων Τσέλιε, Βάλιεβο, Σερβία. Στο κείμενο έγινε γραμματική και γλωσσική απλοποίηση)

(Πηγή κειμένων: «ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ»)